

KWINTESSENS (15.04) – Geborgenheid

“Op geen enkel ogenblik is er een Zelf buiten mij, geen Suprême Zelf apart van mij, geen betekenis als Werkelijkheid noch Bewustzijn apart van mij.”
(vers 15.48)

Dit vers is van grote betekenis. In het dagdagelijks leven ervaren wij onszelf als een afgescheiden individualiteit : ik en de (het) ander(e).

In werkelijkheid zijn wij ook maar enig moment niet iets als een afgescheiden individu zoals ook in de Avadhuta Gita vers 1.15 duidelijk gezegd wordt.

In Synthese (5.15) – latrelatie (2) getuigt Suzanne het volgende :

“De zin uit het gedicht van Luk (Synthese 5.14) ' als een bed, als in een gebed, om de bedding in te ervaren waarin je duurzaam bent ' brengt mijn ervaring met de pop (De Clown 6) weer helemaal voor ogen. Ik zou dit immens gevoel van mij geborgen weten, weten uit welke geborgenheid ik kom en naar welke geborgenheid ik terugkeer, waar ik eigenlijk nooit van gescheiden ben, dit gevoel van geborgenheid zou ik als clown willen overbrengen op de mentaal gehandicapte of dementerende mens. Als clown kan ik hen zó dicht benaderen – fysiek en psychisch – dat ik dit gevoel hen als het ware kan laten voelen. Zonder enige bewuste gedachte kan ik dat tot uitdrukking brengen, gewoon door het gevoel van geborgenheid te zijn....”

Suzanne zegt hier geheel en al wat in het vers hierboven staat.

Nimmer zijn wij enig moment apart, buiten het Zelf, omdat wij het Zelf zijn, geen individu, niet ik noch gij, de ander of dat andere.

Dit te mogen voelen, ervaren – ook al betreft het hier beperkte momenten en een specifiek deel van de mensheid – is een geschenk, een genade omdat dát alleen echt gekend wordt dat wat een gevoelde ervaring is; een weten dat op het scherp van de snede van ratio en intuïtie ligt en dat zij nu hoort weerklinken in deze Advaita tekst.

Daarnaast spreekt echter ook uit haar woorden :

“ Ik ben alleen Dat. Ik ben ook mijzelf. Ik ben ook een ander.”
(vers 15.46)